

Danmark

NYHEDS- OG OPBYGGELESESMAD FOR DET DANSKE FOLK I AMERIKA

Dansk Lutheran Publishing House, Blair, Nebraska. Danmark udgives Onsdag i hver Uge. Pris pr. Aargang: De Forenede Stater \$1.50. Udlandet \$2.00

Alle Bidrag til Bladets Indhold — Korrespondancer, Afsendinger og andre Artikler — sendes til dets Redaktør: A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second class matter. Advertising rates made known upon application.

I Tilfælde af, at Bladet ikke modtages regelmæssigt, bedes man klage til det stedlige Postkontor. Skulde dette ikke hjælpe, bedes man henvende sig til "Danmarkens" Kontor.

Naar Lærerne hævder sig til Folk som averterer i Bladet, enten for at sælge hos dem eller for at faa Oplysning om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Støtte.

En Rettselse. I Dr. D. C. Christensen's Artikel i sidste Nr. er der Side 2, Spalte 4, Linie 29 fra oven kommen til at staa et (s) i Stedet for et (t). Der staar: Shakespeare's "Paradise Lost"; skulde staa og lide i M. S.: Shakespeare's "Paradise Lost". Det er nemlig ikke Shakespeare, men Milton, der er Forfatter af dette Bærk. Vi beklager Hefsen og beder om Undskyldning for samme.

Onsdag den 14. November, altfaa førstkommande Søndag, er af alle organiserede Afholdelsesinteresser valgt som Verdens Temperance-Søndag. Præsterne anmodes om at holde en Temperance-Prædiken denne Søndag. Søndagsstolelektionen er valgt med Temperance for Bie (det vil sige i de reformerte Kirker), og alle Menneffer, som er interesserede i praktisk Retfærdighed, anmodes om at bidrage, hvad de kan, til en helbig Benyttelse af Dagen.

Afhold vinder Fremgang. Der er 19 af vore U. S., som har vedtaget Forbud i en eller anden Form. Naar der bliver 32, altfaa Totredobled, faa kan disse paalagge Kongresen at sammenkalde en Konvention for at udarbejde Udkast til et Forbudslovgivning til Væddets Konstitution. Hvis Trefjerdedele af Staternes Regjistratur vedtager saadant Tillæg, faa jaar vi nationalt Forbud. Kongresen kan ogsaa uden videre med Totredobleds Majoritet forelægge Staternes Regjistratur et Forbudsforslag.

Bibelens Udbredelse. New York Bibelstiftelses Aarsrapport, der offentliggjordes den 19. Okt., viser, at dette lokale Selskab i Aarets Løb har distribueret 350,332 Bind af Bibelen eller Dele af den helvige Skrift. De uddelte Bøger repræsenterer 47 Sprog, og nogle af dem var trykt med oplysende Anper for blinde. 31,181 Eksempl. gaves til Immigranter paa Ellis Island og 15,702 til Sømand paa Skibe i Haanen. Selskabet forlyner 190 Institutioner, deriblandt barmhjertige Hjem, Hospitaller og Børnskoler.

En Gæve fra England til den svenske Erkebiskop. Erkebiskop Nathan Söderblom i Upsala har fra sin engelske Kollega, Erkebiskoppen af Canterbury og den engelske Kirkes Fuldmægtige, modtaget et Kors af Guld. Den ligesaa ejendommelige som dyrebare Gæve skal være Udtryk for den Forbindelse, i hvilken den engelske Kirke staar til den svenske. Korset er et Kopsi af et jernormandisk saalbadt Canterbury-Kors og er forlynet med følgende Indskrift: "R. archiepiscopo Upsalensi R. Cantuariensis ecclesie anglicane oratore. Anno Domini 1914." Aug.

Rægger Stylden paa Armenierne. Paa samme Tid, som Rygtelsesmeldinger erklærer, skriver "The Chr. Rev.", at der af 1,200,000 Armeniere i Tyrkiet kun er 200,000 tilbage, foretrækker den tyrfaste Regjering gennem sin Ambassade i Washington at lague Skolden derfor paa Armenierne selv, idet den gør gældende, at Armenierne har lidet deres egen Skæbne, ved at hjælpe de russiske Tropper at angribe Ruslandene, og

udført lignende Udbød, som de skulde forberede sig. Tyrkiet har skrevet til at blive hørt i sin egen Sag, mener nævnte Udsk., men om man kan tro det, det er et andet Spørgsmaal. Muligheds Sandheden er, at Armenierne gav Tyrkerne en snævert Tilfældighed til at slippe deres gamle Had og tæmmede Grundled til i fulde Maal. Udsettelsen af det hele Folk med kvinder og Børn, Kvindelige og andre uskyldige kan ikke undværlig med Selvforsvar.

Muhammedanerne. Der er 230 millioner Muhammedanere i Verden, skriver en indisk Missionær, og af dem har Hjerdebølgen i Indien. En Islam er naagen, skriver han, den Dag i Dag. Een af de mærkeligste og mest foruroligende Begivenheder er den, som gaar under Navnet "Pan-Islamismen", en Sammenlutning af Muhammedanere Verden over for at sikre Islams politiske og religiøse Interesser. Det er ikke blot i Central-Asien, Muhammedanismen truer med Erobring, ogsaa i Indien har Islam sit organiserede Arbejde og eftertræber endogaa Kristendommen, faa der i en af Øerne findes en muhammedansk Forening for unge Mænd". Høvedet er der i Lucknow admet tre Lovforslag i Tilghed med de Kristnes, og der findes muhammedanske "Missionærskoler" over hele Indien. Dette er et alvorligt Raad til os. "Luth."

Krigssituationen.

Ønem kan lade være at tænke og ræsonere angaaende det frøgtelig interessante Emne — den paagaende Krig. Der er Forretter nok, som ogsaa er værd at tænke over.

Det synes, som Ruslandes Tilbagetog nu er sluttet, og hvad Betydning har Tysk-Tyrkernes store Fremgang sidd og Ruslandes Tilbagetog sidd?

Anskuelserne i saa Henseende er meget forskellige, og vi mener ikke at kunne give et begrundet og tilfredsstillende Svar paa dette Spørgsmaal, men vi kan nævne de forskellige Anskuelser, og saa kan Læserne selv ræsonere over, hvilken er rimeligst.

Set gennem den tyske Presse, særlig nogle Uger tilbage, var Centralmagternes Fremgang og Ruslandes Tilbagetog afgjort Udtryk for lærlig Tyrkernes militære Overlegenhed, Tysk-Tyrkernes strategiske Dugthighed og de menige Soldaters Tapthed.

Det synes endog, som den tyske Almue og Presse mente, at Rusland havde lidt et saa grundigt Nederlag, at det i længere Tid ikke vilde være i Stand til at ude nogen Modstand, der var værd at regne med.

En jult modfat Anskuelse har hævedet, at de tyske Feltherrens Dugthighed og de menige Soldaters Tapthed slet intet havde med den Sag at gøre; hele Tysk-Tyrkernes Fremgang og Ruslandes Retraite skyldtes ene og alene, at Tyrkerne havde Angler og Krudt nok, for at lague Ruslandet, medens Rusland mangede, hvad de skulde bruge.

Da saa er der dem, som mener, at hele denne Tragedie lunder i en Krigsluft fra de Allieredes Side. Man indfaa der, at Centralmagterne befald stor Magt deri, at de kæmpede saa nær ved deres Forsyningsbaser, og dette i Forbindelse med Tysklands strategisk vel anlagte Jernbanesystem gjorde, at Tyrkerne med stor Væds kunde forflytte sig og med stor Hurtighed flytte en Hær fra den ene Slagmark til den anden. Saa fandt man paa — og den franske Obergeneral faar Skold for Planen — at gøre en retirerende Offensiv imod Tyskland, og dette bed paa den udsatte Krog.

De, der hæver denne Anskuelse, peger paa flere Ting til Støtte for den. Tyrkerne og Tyrkierne gjorde stadig Fremgang og Erobring igennem Galicien og Polen, men deres forskellige Forsøg paa at omgaa og fange store Dele af den russiske Hær mislykkedes allefaa. Men, saa Rusland med Genlyk sit Kampdygtighed væsentlig intet tabte; derimod opnaede de i det mindste at gøre Kamppladsen længere borte fra Tyrkernes Forsyningsbaser og nærmere til deres egen.

Da lærlig henviser man da til, at da Rusland var kommen saa langt tilbage, som de vilde, faa mangede de ikke længere Ammunition. Om end denne Anskuelse indvendes, at ingen Nation vilde opgive saa meget af sit Land uden at være

tyngt dertil. Men man skal intet forlægge i saa Henseende, særlig naar det gælder Rusland. Tyrkerne vilde det slet ikke ligge for, men Rusland har gjort noget lignende før. Allerede Peter den Store sagde: "Lad Jænderne staa os, til vi lærer at staa dem." Og Rusland's retirerende Offensiv imod Napoleon i 1812 blev dennes Nederlag.

Godt Sandheden i dette Fald er, det ved for Tiden naturligvis kun de faa indviede, og Verden faar det maatte aldrig at vide, men — det ligger afslut for Tyrkerne at gaa paa og imponere ved Meldinger om Sejrvindinger, og lige saa ejendommeligt er det for de Allierede, særlig da for Englanderne og Rusland, men vistnok ogsaa den franske Hærsledelse, at være langfandede og lægge an paa at trætte deres Modstander.

Men nu har Tysk-Tyrkerne (Teutonerne) nu begyndt en ny Offensiv, og for Tiden stiller Kampen i Serbien al anden Kamp i Skyggen. Efter et del Tyrkerne, der er de paagaende.

Da hvorfor dette nye Krigstog end skal forløbe og ende, faa har Bulgarien fælt sin Lyd sammen med Centralmagterne, og Grundet dertil er isfært Gaar Berdlands Tilbøjelighed og hans Had til Serbien.

Men det tog Tid, før han turde gøre dette Valg. Rimeligvis frygtede han for de Allieredes Overmagt, fordi han, i Tilfælde han gik imod dem, og de skulde vinde, havde alt at tabe, men saa lykkedes det Tyrkerne at imponere ham med deres tilfældige store Sejre i Udland, faa det for ham gjorde Udslaget. — Rumæniens og Grækenlands kommer næppe til at følge Bulgariens Eksempel, deres Tilbøjelighed gaar ikke i den Retning, særlig da ikke Folkets, men maatte blive de ved at staa som neutrale Tilskuere.

Det er for Tiden endnu at danne sig nogen Mening om, hvordan Balkankampen skal ende. Vel berettes der daglig om, at den store teutoniske Hær og Bulgarene gør Fremgang imod Serberne, men de Allieredes Hæer gør ogsaa Fremgang og vil snart kunne komme Serberne til Hjælp. Først naar dette sker, vil der blive Krigsbuider i Serbien og Bulgarien, faa det forklar.

Men hele Situationen, enten man ser i Ost eller Vest — eller i Syd, og det er endog, er faaledes, at der er lange Udsigter til en fredelig Ende.

Tyrkerne har bundet Terrain, men ikke tilfæjet deres Jænder noget egentlig Nederlag, og Udsigterne er ikke videre lyse for dem nu paa noget Hold. — De Allierede har ikke endnu anden Udsigt til Sejr, end om de kan trætte og udmatte Jænderne.

Centralmagterne har den Fordel, at de i Grundten synes efter eet Hoved; Tyskland er der den enerådende Magt. Men gaar der om efter Diktat af Keiser Wilhelm.

De allierede Lande staar mere selvstændige ved Siden af hvoerandre saa de er mere udsatte for den Mulighed at blive uenige; men hidtil har de undgaaet Faren, og rimeligvis er de paa Vaag imod dem.

Højstolestævnet i Elk Horn.

Undertegnede vilde gerne allersjæft gennem disse Linier udtale en hjertelig Tak fra Elk Horn Menighed, til alle dem, som enten privat gennem Breve eller offentlig gennem Bladene har vist sin Interesse for det omtalte Stævne.

Det lader sig desværre ikke gøre at afholde Stævnet i dette Aar. Der var enkelte, som sniseede det afholdt omkring første December dette Aar i Forbindelse med Stolens Aabning. Vi havde saa Sagen fremme paa vort sidste Menighedsmøde. Menigheden mente, at December var en altfor uheldig Aars Tid for Afholdelsen af et saadant Stævne, da man gerne vilde have saa mange af Stolens ældre Benner med som muligt, og at Stævnet af den Grund burde afholdes i Sommer-tiden og ikke om Vinteren. Vi besluttede derfor at udsætte det til næste Sommer. Der vil saa blive indtækt gennem Bladene i god Tid, og vi glæder os da til, at mange af Stolens gamle og nye Benner, baade fra nær og fjern, vil møde frem i Elk Horn til et stort og vellykket Stævne. Sagen er altfaa ikke lagt paa Holden af Elk Horn Menighed, meget mere ser vi den i Røde med Glæde og megen Interesse. Der er bleven fretaget en Del om, at det jo ikke er 40 Aar, siden Sto-

len blev admet første Gang. Det er det heller ikke. Undertegnede blev førstlagt underrettet ved Karsmanden i Luck, Wis., og som faaledes til at skrive om et 40 Aars Jubilæum. Menigheden ved meget vel, i hvilket Aar det var, at Højstolestævnet blev optaget. Man bedes derfor undværlig denne Forlelse.

Naar der alligevel af nogle af Stolens Benner er bleven faalet til Ud for et Højstolestævne, for det 40 Aar er omme, faa er det slet af Sænkning til de ældre iblandt Præster og Vægløse. Mange af Stolens Benner er allerede højt oppe i Alderen, og deres Livsaften kan faaledes ikke ligge saa meget langt ude i Fremtiden. Det er altfaa af Sænkning til de ældre iblandt os, at man ønsker Stævnet afholdt snart og ikke om nogle Aar.

Lad os saa glæde os til at kunne samles næste Sommer, om Gud vil, og vi lever.

Paa Elk Horn Menigheds Vegne. C. C. Roth.

En Berigtigelse.

Pine Jarn, Zandon, New Zealand, 27. Sept. 1915. Til Redaktøren af "Danmark", Blair, Nebr.

I Støttet af Karsberetningen i "Danmark" Nr. 26, som vedrører min Høvedstæffe angaaende det frøgtelige Arbejde her paa R. J. Jones mine Udvalgte at tyde paa, som om Arbejdet var gaet i Staa eller Stampe, indtil J. Dixon kom hertil første Gang. — Dette var imidlertid ingenlunde Meningen; hvad J. Dixon har sagt Stedet til, var Arbejdet for Redaktionen.

Jeg ønsker denne Rettselse indtrykt i Bladet, for at ingen skal drage den Slutning, at der i frøgtelig Henseende ikke var gjort et godt og trofast Arbejde i Forvejen.

For øvrigt sender jeg broderlig Hilsen til alle Benner i Amerika, som besvære mig saa megen uforlystet Kærlighed og Velvillie. Naar Herren styrke vor Gang til det store Genhensmøde paa den anden Side. Værdsdiagt. C. S. Petersen.

For de udvalgte Stald.

Af Angeborg M. Sief, "Ar. Tabl."

For de udvalgte Stald skal de Dage afkortes, siger Herren i sine Taler om de store Trængsler. Der er optages vel i Reglen saadan, at det skal ske af Sænkning til de udvalgte selv. Jeg ser det fra en anden Side — det maas man jo have Lov til i vor Kirke. For mig staar det, som om vor Hær vilde sige, at de udvalgte forberede sig paa Trængslerne til at optage. Efter om han maas gaa ud fra, at hans udvalgte ikke vil lade ham No Dag eller Nat med deres Bøn for dem, der er i saa stor Nød, vil han for deres Stald formilde Trængslerne.

Da nu kommer jeg til det, jeg gerne vilde sige: Har vi, som tror paa Bønnens Magt, ikke lidt af Ansvaret for, at den Kærlighed, som herfor over store Dele af Jorden, ikke opstår? Hvorfor bedes der ikke om det?

Jeg ved, at det sker i enkelte Landskaber. Men i Menighedens Foramling har jeg ikke mærket noget til det. Siden Krigen brød løs, mindes jeg kun at have hørt en eneste Kirkebøn i den Anledning: Bønnen om, at vi selv maatte blive forskaandede og bevarede. Har de, der maas høre Løstogvædsens og Valpladsens Gru, har de, der sidder hjemme i den ensomme, angiltfulde Venten, da intet Aar paa vor Bøn?

Hvorfor kendes der ikke hvoer eneste Søndag et Naab til Herren fra Menigheden om Trængslernes Døds? (Vi kan jo lade være at falde det Bøn for Freden, hvis det Ord smager af Politik og kunde vække Udsigelse). Det kan dog vel ske, uden at det forordnes. Jeg ved, at den forordnede Bøn ikke er faa let at faa til igennem. Da der sidst var Massaker i Armenien, hvoer 300,000 Kristne blev slagtede, gik jeg til Sjællands Bisshop og bad om, at der maatte blive Kirkebøn for de martrede Brødre. Bisshoppen svarede, at det kunde ikke gøres, efter om der i Tyrkerne, da 10,000 Druser blev myrdede, ikke var blevet bedt. Muligt er der saadanne Sænkninger at tage over for den forordnede Bøn. Men hvis alle Præster had med deres Menighed hvoer eneste Søndag, kunde dog vel ingen Bisshop forbyde det!

Nu kommer Armenien atter i Mod. Derovre oplever de en endnu værre Gru end Valpladsens — oplever Overfald paa fredelige Kir-

ker og Landsbyer, hvoer Mænd myrdes, kvinder skændes, smaa Børn slagtes under Pinsler, som vi slet ikke kan taale at høre om. Sidst blev for Eff. et lille Børn flippet ihjel med sin Moders Broderskæft og andet taget i hvert Ven af en Tørf og revet midt over! . . . .

Skal der mere til, før vi kan bede for dem? Kan vi det heller ikke nu? Øge vi det ikke, ligger det ganske simpelt i at vi ikke lider for dem, med dem. Det, man selv virkelig vaander sig under, finder man nok paa at bede om Hjælp for!

Men der bedt i Kirken, blev Kammer-Bønner ogsaa mer almindelig; thi mange Kristne har maade sig ikke tænkt paa, at den Kirke har et uafsluttet Aar til dem. — Hvis nogen vil indvænde, at disse Tiders Trængsler er Forløbere for den sidste store Kærlighed og Herrens Komme, og at det derfor ikke nytter at bede om deres Ophør, vil jeg svare, at det jo netop er de sidste Trængsler, Herren taler om. Da han siger da: de skal afkortes.

Katolikkerne er jo gaadede forud for os ad den Bønnens Vej. Lad os dog holde vore Hænder sammen med deres og prøve, om disse Kærligheds-Tider ikke kan afkortes for de troendes Stald, som beder derom!

København's Kirkefond's 25 Aars Jubilæum.

Derom skriver "Ar. Tabl." af 14. Oktober:

Efter at nu allerede de to sidste Dage hvoer paa sin Bis havde bragt Kirkefonden frem i Godbetidens Vejlednings Udvidelse som noget af det, man "taler om", oprandt i Gaar Dagen for

den store officielle Jubilæumsfest. Og naeppe var de sidste Bøgne forludne fra det lige overfor Vædsda liggende Organitor, for de mange indbudte begyndte at strømme ind ad Vædsda's Porte op i den lyse Højsal.

Der samlede sig i lange Rækker faa mange af København's Præster — og fra Landet med — som sjældent ses paa eet Sted, og af iffegejellige faas bl. a. Kultusministeren, København's Overpræsident, Hø. Kultusminister Appel, Departementshøj Danfær, Borgmester Tøbbel, de teologiske Professorer Kammundsen, Oscar Andersen, J. C. Jacobsen og Torn, embedsere Højesteretsadvokat Wiib, Borgmester Tidriksen, Regensprovit, Professor Jul. Lassen, Lensgreve Holsteinborg, Kammerherre Børner, Amtsoverinspektør Winkel og endnu mange flere.

Al. 10 ankom Drs. Maj. Kongen og Dronningen og Entedronningen samt Drs. Høj. Prins Waldemar og Prinsesseerne Thyra og Dagmar.

Derforerne, der var ledsaget af Kammerherre Krøger og Admiral Bordenfleth modtoges ved Indgangen af Bisshop Oienfeld, Professor Weiergaard og de øvrige Medlemmer af Kirkefondens Forretningsudvalg, hvorefter de førtes op til deres Pladser i Salen.

Festmiddet indledes med Salmen: "Den signede Dag" — og umiddelbart derefter besteg

Bisshop Oienfeld Talerstolen, for som Kirkefondets Formand at holde den ene af de to Jubilæumstaler.

Bisshoppen mindede til Indledning om, at alle aandelige Ansvegsplidder følger den Lov, som Kristne har udtrykt i Lignelsen om Sennepskornet: det agterende er ikke den ydre Form, men den indre Kraft.

Saaledes er det gaet gennem hele Guds Riges Historie — og saa med Kirkefonden, at det var de faa, i hvis Hjerte Aandens Blod brændte, der bragte Tiden ud i de videre Kredse.

Da hvoer var der Brug herfor i vor Godbetid for de 25 Aar siden!

Hvoer man end vendte sig hen, var det Mærkerne, man sigtede paa: Madsfæmigheds og Madsfæmigheds — og de store Mærker var det endaa ikke de mindste, men altfor faa, Præster muligt at naa ud til, endog til de enkelte.

Da var det, Kirkefonden traadte frem til Arbejdet — under trange Aar, som det maatte være, da Tænkningen var stanset, men dog ogsaa med en lykkelig Haand til at finde den rette Maade for Samarbejde mellem Kirken og Menigheden.

Da saa voffte Arbejdet ved den af Gud i Menigheden nedlagte Kraft, Guds Kraft. Den Udvalgte begyndte, der skulde være Menighedsberne frem til større Selvstændighed, og i denne sjæde Kir-

kefonden sin ind paa den smukkeste Maade.

Selve den danske Menighed tog Del i Arbejdet og blev selv væsentlig derved. Og naar vi nu i Dag staar ved denne Gædsfest, som vi er taknemlige for, at vor Konge og hans Slægt har villet dele med os, da kan vi ikke andet end udbrude: Herren har formaaret at give langt ud over, hvad vi kan bede eller forstaa.

Men det giver os da saa ogsaa Frimodighed til at gaa videre frem i Arbejdet. Thi der er jo stadig meget at gøre. Men vi ser Herren drage frem — sejrende og til Sejr, og i Tilid til hans Kraft ser vi trofast Fremtiden i Møde.

Efter Salmen: "Arbejd for Jesu's Kristus" talte dernæst Formanden for Kirkefondens Forretningsudvalg.

Professor S. Weiergaard. Professorerne mindede om, at det var ved de store Vædsdameder for ca. 25 Aar siden, at Kirkefonden, og naar Kirkefonden nu fejrede sit Jubilæum, var det for, at der dengennem skulde bringes baade Gud og Menneffer Tak for alle de gode Gaver, hvorefter det alene var bleven muligt at naa frem til det nuværende Sted i Arbejdet.

Det var trange Tider i hine Dage, og det havde en Tid været Tørens og flere andres Tanke, at man maatte vilde nødt til at træde ud af den saa afsmagte Kollekter for overhovedet at kunne komme til at gøre en Gerning.

Men Herren gav dog Tro paa, at der endnu var en Gerning at gøre indenfor Kirkefonden, og det, at man gennemsnitlig hvoer 8. Maaed har kunnet indvi en ny Kirke, er en god Vejledning paa, at Tilid til Gud var berettiget.

Det, der er naaet igennem de forløbne 25 Aar, er da i Kortfærd dette:

Kirkens Væ er reddet fra den Ugeagtsighed, ja endog Foragt, som hvoer man i store Kredse faa paa dens Gerning, og Ansvaret er kommet til at hvile paa de rette Staldre.

I denne Kirkefonden's tri Kirkesombod indenfor Kirkefonden's Kammer blev skenet: Menighedsbernes Selvstændigheds og Selvunderhold, og i denne Henseende er man allerede kommet et godt Støkke fremad. Da er der Menigheder, som er ganske ude af Stand til helt at underholde sig selv, har det heldige jo fundet Sted, at mere velhavende Menigheder er traadt til for at hjælpe Systermenigheder.

Denne Udvikling har da ikke alene været til Gavn for den enkelte Menighed, men den vil kunne faa Betydning for hele vor Kirke.

Angen ved jo nemlig, hvorefter Fremtiden vil forme sig; men det, der er dundet, vil bare os over store Banfælligheder, og derfor er det med Hjertet fuldt af Tak til Gud og i Tilid til hans Hjalps fremdeles, at vi i Dag betragter faaledes Del af Gerningen, der ligger bag os, som den, der endnu ligger for os i Fremtiden.

Professor Weiergaard afsluttede sin Tale med Bøn, og da endelig Salmen: "Op, I Kristne!" var sunget, forlod de kongelige Mæjstere Salen, efter at Hø. Maj. Kongen havde hilst paa Professor Weiergaard, Bisshop Oienfeldt og de tilstedeværende norske og svenske Præster.

Da under Afsonningen af "Dejlig er Jorden" komte langsomt Højsalene for den store Kollekter.

I 1889, Aaret før Udvalget til Kirkefonden's Fremme" blev dannet, var der Kæmpeløse som St. Johannes med 76,000 Sjæle, St. Matthæus med 55,000, Frederiksberg med 50,000 og en hel Række med et Stækeantal omkring 20,000 Sjæle. — I Løbet af de 25 Aar er der gennem Kirkefondens Kirkesombod opført 37 nye Kirker.

Callendar, Iowa.

Den 3. Nov. 1915. Søndag den 31. Oktober var en Gæstebudag for vor danske Menighed her ved Callendar, idet Pastor F. Andersen, som har oplyst sin Gerning iblandt os, holdt sin Kirkefæstprædiken, og der var Konfirmation i Forbindelse dermed. Kirken var fuldt til Trængsel, og en stor Del af vort norske Broderskøb fra den Forenede norske Kirke havde indfundet sig samt et Par Viger fra vor Anek i Rolse. Pastor Andersen holdt en gribeende Prædiken til den store Forsamling over Dagens Tekst, Matth. 18. Kap. Væg, vil dog forbigaa Prædiken. Re-

get er det Guds Ord, som har lydt til os gennem de 9 Aar. Pastor Andersen har betjent os og vor Anek's Menighed i Rolse, og mange af vore unge er konfirmeret ved ham igennem det Udtrum.

Der følger altid noget vemodigt med dette at stilles, men vi er gladede ved, at de samme Aldorstone, som har lydt til os om Spud og om Naade, ogsaa vil lyde i Sioux City, hvor F. Andersen nu er kaldet til Præst. Jeg bemærkede om Konfirmation, 6 unge i vor Menighed, som er blevet underdøst i de Sandheder, som kan gøre os til Salighed, derom vi tro, bekræftede deres Taalmodighed, og maatte Herren fuldburde det Motto, som var oplyst for Dagen med Kammermødet Bogstaver over Krogangen — "Taa dem i Faam" — da er de velbevarede, hvoer end deres Livsløb falder. For deres Vedkommen-

de, som har levet iblandt os, og kender os, vil det ganske være paa sin Præst at referere Navnene: — 2 P. Adams — Oliver Hansen, Harry Hansen — 4 Viger, nemlig Gertrud Henriksen, Selma Esperien, Dagmar Bederien, Ida Madson.

Om Eternitetsdagen var der Aftersang og om Aftenen Ungdomsmøde, hvoer omkring 55 unge var til Stede.

Jeg maas da ogsaa melde om en Surprize, Menigheden gjorde paa vore Præstefest, som skulde forlade os. Det er allerede en Tid tilbage, at samme landt Sted, for det skal jo arrangeres i al Hemmelighed og med en vis Taktfuldhed; men en Surprize blev det i Sand-

hed baade for Præst og Frue, som lod samt i P. C. Møders Stue og intet andet. Først da Automobilerne blev mangfoldige og Pladens fuld af Folk, maatte de tro, nogen uafmindelig Stød paa. Tiden tilbragtes med Tale, Sang og Samtale. Der blev serveret Kaffe og Kage, og alle nyttede at have tilbragt en god Tid. Der blev overrakt Pastor Andersen og Hustru en Konvolut med en Penngæve i en Genfærdighedsbæger.

Menighederne her ved Callendar og Rolse er faa for Sjældent til Præst; vi har sendt Kærlighedsbrev til flere men kun faaet nej; man bliver jo lidt mismodig derved, men fortvivle vil vi dog ikke; vi haaber at faa Ja i en nær Fremtid; mine Tanker ledes tilbage til en Del Aar siden, da jeg saa et Billede fra et Hjerparti i Tøffland. Vedkommende fortalte, at den høje Bjergtinde, som han pegede paa der, havde sin Historie i traditionel endda, thi fortalte han: Der var en tykt Student, som fik Vej fra den Bie, han alskede, og som han traede var den eneste Kvinde, der kunde gøre ham lykkelig. Af Fortvivlelse herover gik han op paa den høje Bjergtinde og faldede sig i Afgrunden, hvoer han naturligvis fandt Løden, som han ansæede sig, men, lagde vedkommende til: "What a fool he was", da den første faldte nej til mig, tog jeg blot en anden.

Denne Bilde og ogsaa hans Døstru med en hiertelig Kat. Vel, vi vil ikke gøre os selv nogen Stude, fordi vi faar Nej, men vi vil i Stedet tage "good care" af os selv, til vi faar Ja.

Kærlig Hilsen til "Danmarkens" Læsere samt vore Præstefest i Sioux City. Georg Esperien.

Vi mangler

endnu nogle Ek. af Karsberetningen 1915. Derfor nogen har nogle tilovers, kan han gøre os og andre en Tjeneste med at sende dem til os. Vi skal gerne betale, hvad de har kostet.

Dansk Luth. Publ. Huse, Blair, Nebr.

Det ny

Engelske Børneblad.

Samtundets ny engelske Børneblad "The Little Lutheran", vil beagnde at udkomme fra og med Søndag den 5. December. Abonnementstilfaar bliver som følger:

Enkelteemplarer 50 Cents pr. Kargang i Forbud. 5-25 Eksemplarer 40 Cents pr. Kargang i Forbud. 25-50 Eksemplarer 33 Cents pr. Kargang i Forbud. Over 50 Eksemplarer 30 Cents pr. Kargang i Forbud.

Det første Aar regnes til 1. Jan. 1917. Bidrag og Meddelelser til Bladet sendes til Redaktøren Pastor S. B. Bond, Luck, Wis. Bestilling, Betaling og alt vedrørende Bladets Ekspedition sendes til Dansk Lutheran Publ. House, Blair, Nebr.